

Publicerad 2016-05-26 01:55 av Valkyria-Fatale

"Nya kläder, vars uppgift är att tas av" / Kerstin Thorvall

Nya kläder, vars uppgift är att tas av (svammel ur DB)

Kära dagbok (2015):

Idag blir det en massa svammel om existens och sexualitet som kvinna. Kvinnligt bejakande och kvinnlig frihet. Eller, jag har ingen direkt plan på vad temat specifikt skall innehålla, men jag har läst några böcker som är skrivna av författaren Kerstin Thorvall, och jag måste nu skriva ner mina reaktioner, reflektioner och tankar som uppstod av denna läsning. Mycket av tankarna fanns där innan läsning, så det hon skrev om var inget nytt för mig. Hon skriver så fantastisk fritt och vågat, samt igenkännande. Älskar att även hon hade dansen som medicin för sin psykiska ohälsa. Att dansen var en frihet, där man kunde leva ut sig själv. Och jag älskar även hennes mod att som kvinna bejaka den kvinnliga sexualiteten, som man kan läsa om i hennes böcker.

Det mest förbjudna" kom ut 1976, och bokens innehåll (och antagligen Boktitel?) gjorde skandal i Sverige, eftersom den innehöll det förbjudna i skriven form: Kvinnlig sexualitet (läs gärna boken "Det mest förbjudna", samt även hennes andra verk). Dock var inte allt en ständig frid och fröjd i kärlek, sex och lust, njutning, samt relationer, som skildrades i böckerna. Där fanns perioder av dalar i motgång och perioder i svart mörker. Jag kunde leva mig in i hennes berättelser, och igenkänningsfaktorn var hög i mångt och mycket, men inte i allt. Gillar hennes frispråkighet och fria sinne. Vilken idol! Synd att jag aldrig fick chansen till att höra på hennes föreläsningar när hon levde. Men jag hade ingen kännedom om hennes författarskap då. Jag låter orden rinna av mig (är nog högst troligast mycket påverkad i det skriftade av K.H:s böcker, som jag nu har läst).

// "I hennes första roman, Det mest förbjudna, överdrev hon - med romanförfattarens rätt - antalet förförda män på Kuba. Men visst njöt hon av heta nätter i Havanna, och hon blev djupt förälskad i den unge blåögde. Den passionen skulle kort efter hemkomsten slutgiltigt stjäla det äktenskap som redan kantrat", skriver Beata Arnborg i "Uppror i skärt och svart".

"Kerstin Thorvall lyfte takhöjden i debatten liksom för vad en kvinna fick skriva. Samtidigt verkar synen på kvinnliga provokatörer seglivad. Författaren, feministen och Thorvall-beundrarinnan Maria Sveland är bombsäker. Kerstin Thorvall hade inte undkommit näthatet om hon gjorde karriär i dag".

. Hon frågar sig också om "Det mest förbjudna" verkligen skulle uppfattas rumsren om den gavs ut i dag." //

Jag vissnar och jag dör. Det är ett rop på hjälp, där jag lever i en ständigt pågående utvecklingsprocess i att hitta mig själv. Jag plockar små blommor på min stig mot ett (okänt?) mål. Tittar på dem, men det är bara tillfällig attraktion. De lever bara en kort tid - du är plockad, men vissnar dagen efter. Precis som med min åtrå till det förbjudna. De som inte skall pliktnullas. Jag är fast i bekräftelsens käftar, i ålderns bojor av att vilja veta mitt attraktionsvärde bland de (yngre) männen. Varför just de yngre? Det är just det att de är de mest förbjudna. Är en rebell, och blir lockad av att de vill ha mig. De bekräftar min existens och får mig att leva. Jag känner att jag äntligen lever som kvinna, och fylls av liv från dessa upprepanande injektioner. Jag blir liksom ung på nytt, pånyttfödd med ungdomlighet som blossar inom mig, och detta lyser upp mig som en blinkade stjärna på himmeln (men stjärnor slocknar, glödlampor tar slut).

Jag blir kåt av att reta, provocera och förföra normen. Tabu i det hela. Att man vågar kliva över tröskeln till detta fantasiland. Tabu sporrar mig, och får mig att leva. Det förbjudna ger en adrenalinkick. Är medveten och i sinnens fulla bruk, när jag tar emot biljetten till Paradiset. Jag vet att det bara varar ett kort tag, men ger mig hän och dansar iväg i en rockbalett av känslor, släpper taget från bojorna och blir kär i denna fantasibubbla. En berg-och-dalbana i upptäcktsfärd, som inte är en förskräckelse när man är höjdrädd och farträdd, utan som kittlar dödsskönt i kistan och sinnet. Men det är bara en tillfällig vistelse på nöjesfältet, bland alla åkattraktioner som finns tillgängliga att provåka. Insikten om att i förväg veta att det inte finns en morgondag är på gott och ont. Jag vet att det inte finns en morgondag, men ändå köper jag mig ett åkpass och låter färden ta vid. Jag ger inte upp hoppet i min längtan att få bli älskad av en man på riktigt. Men nöjesfältet är knappast rätt område att röra sig i. Denna regniga festival i smutsig och blöt lera och med tillfälligt boende i uppslagna billiga tält från Fynda. En fyndmarknad med diverse marknadsstånd. Ingenting varar för evigt, för lekparken har begränsade öppettider. Och denna insikt sucks.

Men jag är rädd. Jag vågar inte ingå en ny relation, med seriös dejting, och hela "lära-känna-på-djupet-processen". Och minns jag ens hur man gör? Hur dejtar man med en man utan att blanda in sex? Utan att ta till medvetna kvinnliga förföriska drag, och låta honom se en som man är i naturligt tillstånd. Fast man är ju sexuell i auran, så jag menar inet att jag är falsk, men hur är man mer laidback? Att lämna ut sitt liv för okänd mottagare, i ovisshet om acceptans för ens livsbagage. Och rädslan över att kanske falla tillbaka i gamla spår, som den kvinnan jag var tidigare. Vem är jag, och vad vill jag egentligen? Jag blir kanske uttråkad och sexet, ja, pliktknullet får mig att ledsna inombords. Spänningen försvinner - been there, done that. Och i och med att han bekräftat sin kärlek till mig, lockas jag av att bli bekräftad av en ny man. En ung

man, pga ruset som tabun ger. Jag behöver ständigt svar. Är jag ännu attraktiv för män, eller har min ålder tagit ut sin rätt?

Jag hoppar höjdhopp med livet, och gillar adrenalinet och kicken den ger, men jag är jävligt höjdrädd. I hela mitt tidigare liv, har jag varit blockerad i sinnet. Jag har varit blockerad och hämmad i fantasier och att våga kliva över safetytröskeln. Samhällsnormer i hur man ska vara och se ut, har varit min vän, och knackat på och styrt upp livet. Det kvinnliga livet. Undret i livet - underlivet. Jag har inte vågat uttrycka mig och inte tillåtit mig att vara fri. Hellre än att synas och höras som kvinna, har jag anpassat mig. Jag har hållit mig inom säkerhetszonen, och inte vågat leva fullt ut. Jag vet inte om jag lever fullt ut i detta nu, men nog har jag släppt på hämningar och frigjort min uttrycksförmåga, både verbalt, socialt, kroppsligt, mentalt och kvinnligt. Det är många trösklar det. Kanske är det så att jag sitter handlingsförlamad i en rullstol, och jag måste arbeta mer på att fokusera på ett mål. Ett mål som ska vara att jag äntligen kan stå upp, och inte vara beroende av stöd och hjälp för att hålla benen uppe.

Det är möjligt att detta förväntade skeende är ett mål som jag måste arbeta mycket med, för att komma framåt, men jag är stark. Dock rädd, fast jag visar inte detta utåt. Rädd för det okända, men ändå lockad av äventyret och spänningen som det okända ger en. Men att leva i fantasin, med fantasier är ändå triggande, dock överkligt. Men jag lever, fast till vilket pris? Jag älskar att sväva i denna bubbla. Känna ruset och bubblen som blir inom en. Berusningen som varar för stunden, det har jag insikt om. Jag är medveten, men provar mina vingar. Verkligheten finns där, men jag tar av mig mina glasögon, för jag vill inte se verkligheten. Jag vill vara kvar i fantasin och blir en trotsig liten flicka, en tonårsrebell. Jag lever farligt i mitt livs stratego. Som det är nu, blommar jag bara i yngre mäns ögon. När jag vet att de ser mig. Då kryper den koketta flickan i mig fram. Vilden, som tar till alla kvinnliga attribut och tillvägagångssätt att locka männen närmre. Jag blir upphetsad i tanken av spänningen som ligger i luften. Jag kliver över moralens tröskel, och drar in mig själv i fördärvet. Fast ett fördärv fullt av njutning, där jag (tillfälligt) får leva ut som kvinna.

När det förbjudna svaret är jag nöjd. Men bara tills nästa dag, nästa gång (Kerstin Thorvall) ". Jag är så jävla fucked up i huvudet, men jag vill inte blomma vardagligt, där berusningen är nykter. Oberoende är min trollformel för att leva, men egentligen är jag beroende via sexuellt agerande, för att leva. Jag är frihetsbunden och fast i krav som jag ställer på mig själv, eller gör jag? Jag har ingen aning....Är jag förlorad? .

///"Unna sig nya kläder. Bara man inte förväntar sig att någon ska vilja ta av dig dem. Överhuvudtaget bör man sluta upp med att köpa kläder vars viktigaste uppgift är att de ska tas av." // Kerstin Thorvall

///"Det är bara han som vet hur jag ser ut, och jag är inte rädd för straffet. Jag lever."// Kerstin Thorvall

Läs även:

"Författaren Kerstin Thorvall är en stark ikon som än i dag hyllas för sitt mod för att ha vågat prata om de tunga ämnena. – Jag tycker att vi kan lära oss uppriktighet av henne och det är något som är guld värt. Hon berättade rakt upp och ner hur hon kände det och hur det var, säger Helena von Zweigbergk.

Källa: <http://www.expressen.se/nyheter/kerstin-ar-en-symbol-for-en-sorts-befrielse/>

Boktips:

<h1>Jag minns alla mina älskare och hur de brukade ta på mig</h1>

Kerstin Thorvall

<http://www.albertbonniersforlag.se/Bocker/Svensk-skonlitteratur/J/Jag-minns-alla-mina-alskare-och-hur-de-brukade-ta-pa-mig/>

LÄS ÄVEN:

<h2 class="poetry_title">_Pryd_(nads)tapeterna (God morgon förresten)</h2>

<https://www.poeter.se/Las+Text?textId=2054431>